

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 9718 van 17 juni 2013
in de zaak A. 208.818/XIV-34.904**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers
 van hun minderjarige kinderen
 XXXXX
 XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Emmanuelle Schouten
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN
EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 14 mei 2013, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 101.033 van 16 april 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 21 mei 2013 angekommen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

In tegenstelling tot wat de verzoekers in het eerste middel aanvoeren, wordt het risico ingeval van terugkeer naar het land waarvan zij de nationaliteit hebben wel

degelijk onderzocht maar stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in casu vast dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken en dat de verzoekers zelf het bewijs van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk maken door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over hun feitelijke herkomst en dat “door het feit dat verzoekers geen reëel beeld bieden op hun nationaliteit, reëel verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhinderen zij de Belgische overheden immers hun reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten”. Het belang van de notie “recent verblijf” ligt net in de beoordeling van het risico dat de verzoeker zou kunnen lopen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Er is dan ook geen sprake van “een verkapt gebruik” van de concepten “eerste land van asiel” of “veilig derde land”. In de aanvankelijke bestreden beslissingen wordt enkel besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dan ook terecht dat “een mogelijke repatriëring naar Afghanistan niet het voorwerp uitmaakt van dit beroep”. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

Krachtens artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) behoort de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren tot de feitelijke appreciatiebevoegdheid van de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit gebeurt op hun eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter. Het komt niet aan de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om de beoordeling opnieuw te doen. Zoals in punt 2.2.1 van het bestreden arrest ook wordt vermeld, kunnen de verzoekers dus niet zelf de verwijzing vragen, zodat het bestreden arrest wel degelijk voldoet aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Zoals bij de behandeling van het eerste middel reeds werd opgemerkt, werd het risico ingeval van terugkeer naar het land waarvan de verzoekers de nationaliteit hebben wel degelijk onderzocht. Er kan dan ook worden verwezen naar de behandeling van dat middel. Waar de verzoekers aanvoeren dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigert in te gaan om het verzoek om de aanvankelijke bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het commissariaat-generaal en

dit zelfs niet aanhaalt in het bestreden arrest, gaan zij voorbij aan de laatste alinea van punt 2.2.3.4 van het bestreden arrest waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat hij het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken en er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. Het derde middel is kennelijk ongegrond.

Artikel 1349 van het Burgerlijk Wetboek heeft betrekking op het bewijs van verbintenissen uit overeenkomst en kan dan ook niet dienstig worden ingeroepen in een procedure betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het vierde middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

Daargelaten de vraag of de verzoekers zich rechtstreeks kunnen beroepen op artikel 4 van de Richtlijn 2004/83 van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, kan voor de behandeling van het vijfde middel worden verwezen naar hetgeen reeds werd uiteengezet bij de behandeling van het eerste en het derde middel. Het vijfde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Naar luid van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben. (Parl. St., Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32) Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen. (Parl. St., Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5)

Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet kunnen de verzoekers zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot een onwettigheid in het bestreden arrest te besluiten. Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het zesde middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Daargelaten de vraag of artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, directe werking in het Belgisch recht heeft, berust de kritiek die de verzoekers in het zesde middel aanvoeren op een verkeerde lezing van het bestreden arrest. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers niet dat de rechten van de kinderen van de verzoekers niet dienstig zouden zijn, maar wel “dat het betoog dat het in het hoger belang van de kinderen is om niet naar Afghanistan terug te keren” niet dienstig is gelet op het feit dat een mogelijke repatriëring naar Afghanistan niet het voorwerp uitmaakt van het beroep waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Het zesde middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

- 1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.**
- 2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.**

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeventien juni tweeduizend dertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams